

N:o 53.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 Maj 1884.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Riksdagens år 1883 församlade Revisorers berättelse, angående verkställd granskning af statsverkets samt andra af allmänna medel bestående fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1881.

(Stats-Utskottets Utlåtande N:o 16.)

Till Konungen.

Efter pröfning af hvad Riksdagens nästlidna år församlade Revisorer rörande verkställd granskning af statsverkets samt andra af allmänna medel bestående fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1881, uti afgifven berättelse anmält samt vederbörande förvaltande verk och myndigheter uti deröfver afgifna underdåniga förklaringar hos Eders Kongl. Maj:t andragit, får Riksdagen i nedan omförmälda ämnen underdånigst anföra följande:

Kongl. Utrikesdepartementet.

Af kabinettskassans räkenskaper hade Revisorerna inhemtat, att förutom de för prenumeration å tidningar och tidskrifter för departe-

Bih. till Riksd. Prot. 1884. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 14 Häft.

mentets räkning upptagna kostnader, hvilka uppgått till 1,612 kronor 9 öre, äfvensom bokbinderikostnader till belopp af 370 kronor 35 öre, blifvit för inköp af böcker, kartor och författningar under revisionsåret utbetalde 989 kronor 27 öre. Enligt hvad de vid räkenskapen fogade bokhandelsräkningarne utvisade, vore emellertid åtskilliga af de inköpta böckerna af beskaffenhet, att deras behof för Utrikesdepartementet med skäl syntes kunna ifrågasättas, såsom till exempel: »Marcellus, Politiska silhuetter», »Sundén, Svensk Språklära», »Holmgren, Om färgblindhet», »Ahnfelt, Ur dagens krönika» m. fl.; och hade Revisorerna i anledning häraf uttalat den åsigt, att inköpet för departementets räkning icke måtte sträckas utöfver de arbeten, som i något afseende kunde vara till gagn för departementets verksamhet.

I en till Hans Excellens Herr Ministern för utrikes ärendena ställd skrifvelse har Kabinettssekreteraren i Utrikesdepartementet i anledning af Revisorernes omförmälda framställning afgifvit förklaring.

I enlighet med hvad Revisorerna meddelat, har Riksdagen funnit inköpet af böcker för Utrikesdepartementets räkning hafva omfattat arbeten, hvilkas behof för departementets räkning syntes kunna ifrågasättas; men då de sålunda föranledda utgifterna varit af jemförelsevis ringa betydelse och rättelse i det anmärkta förhållandet bort, sedan det blifvit antydt, kunna för framtiden emotses, skulle Riksdagen dock icke hafva ansett sig böra vidtaga någon särskild åtgärd på grund af Revisorernes förevarande framställning, derest icke den i anledning af densamma afgifna förklaringen varit af beskaffenhet att ådraga sig Riksdagens särskilda uppmärksamhet. Den åsigt om sparsamhet med statsmedel, som enligt Riksdagens uppfattning legat till grund för Revisorernes berörda framställning, synes nemligen vid förklaringsens afgifvande hafva vunnit så ringa afseende, att förklaranden, långt ifrån att i Revisorernes anmärkning söka en maning till att begränsa inköpen af böcker för departementets räkning, funnit sig böra göra antydan om bokinköpens ytterligare utsträckning. Med anledning häraf och då Riksdagen föreställer sig, att de olika departementen och embetsverken, hvilka ju ega tillfälle till utlåning af tryckalster från Kongl. Biblioteket, icke böra för sina boksamlingar anskaffa andra arbeten än dem, som ofta behöfva anlitas eller särskildt beröra deras förvaltningsgrenar, har Riksdagen ansett sig böra i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela föreskrift derom, att inköpet af böcker för Utrikesdepartementets räkning icke må sträckas utöfver de arbeten, som kunna vara för departementets egentliga verksamhet behöfliga.

Kongl. Arméförvaltningen.

Vid 1877 års riksdag hade beviljats *dels* ett extra anslag för år 1878 af 834,000 kronor för anskaffande af filter, madrass- och putvar, handdukar och tvättställ vid befäls- och rekrytmöten, underbefälsskolan och de värnpligtiges öfningar, af hvilket anslag 210,000 kronor afsetts för stamtruppen, 583,000 kronor för de värnpligtiges öfningar samt 41,000 kronor för volontärskolan å Karlsborg; *dels ock* på ordinarie stat ett förslagsanslag å 88,000 kronor till underhåll af filter m. m. vid mötesplatserna, hvilket senare anslag, under något förändrad benämning, fortfarande utginge med ett till 50,000 kronor nedsatt belopp; och hade genom Eders Kongl. Maj:ts nådiga bref den 1 Juni 1877 Arméförvaltningen anbefalts att anskaffa ifrågavarande persedlar, dock med förbehåll, beträffande beväringmanskapets behof, att ofvannämnda förnödenheter endast skulle anskaffas i den mån, baracker för detta manskap vore eller blefve uppförda. Enligt hvad Revisorerna vidare meddela, hade de sängkläder med flere persedlar, som inköpts, till begagnande utlemnats till ett antal, som motsvarat antalet liggplatser i de befintliga barackbyggnaderna, och uttryckligt förbud hade utfärdats mot persedlarnes användande i tältläger. Häraf hade blifvit en följd, att, då t. ex. rekryterna under vapenöfningarne förflyttats ur barackerna i tältläger, så hade de måst afstå från nödvändighetsartiklar, sådana som handdukar med flere persedlar, hvarpå de under största delen af mötestiden egt tillgång; och då de vanligen icke vore förberedda på denna mistning, hade de i allmänhet icke medfört effekter hemifrån för att dermed ersätta de indragna persedlarna. För beväringmanskapet stälde sig förhållandet så, att, då detta manskap under andra årets vapenöfning, till följd af bristande utrymme i barackerna, vid en del regementen förlagts i tältläger jemte den del af stamtruppen, på hvilken manskapet enligt gällande föreskrifter skall indelas, så hade ingen till vidare nyttjande fått motaga någon af ofvannämnda persedlar, som under första årets vapenöfningar fått åtnjutas. För att så mycket som möjligt förekomma orättvisa, plögade i allmänhet den del af andra klassens beväringmanskap, som skulle förläggas i tältläger, årligen ombytas på det sätt, att, om manskapet från en socken ena året fått ligga i baracker, så hade samma sockens beväringssynglingar af andra klassen under det följande året förlagts i tältläger. Denna anordning vore emellertid i allmänhet ingalunda bekant för de exercisskyldige, hvadan de instälde sig å mötesplatsen alldeles oförberedde på den olikhet i förmåner, som väntade dem, mot hvad deras sockenkamrater förut erhållit; och vore anordningen

derföre egnad att framkalla missbelåtenhet och medförde ej oväsentliga olägenheter vid anskaffningen af ifrågavarande nödvändighetspersedlar, som oftast måste mot dryg betalning hyras af den närboende befolkningen. Här af framginge att, i följd af de föreskrifter, som gälla för användandet af ofvannämnda anslag, en del af landets beväringmanskap ej komme i åtnjutande af de förmåner, som med dessa medel skulle kunna beredas nämnda manskap. I betraktande af de olägenheter, som uppstode af att ifrågavarande nödvändighetsartiklar icke finge användas i tältläger, samt med hänsyn dertill att, enligt hvad Revisorerna inhemtat, så stora behållningar förefunnes å anslaget till underhåll af sängkläder m. m. vid mötesplatserna, att utan svårighet och uppoffrande af det med anslaget närmast åsyftade ändamål, eller underhåll af de för barackerna afsedda persedlarne, nyanskaffning skulle kunna ske af erforderlig mängd filter, madrass- och putvar samt handdukar för att dermed tillgodose äfven det i tältläger förlagda manskapets behof, hade Revisorerna velat förhållandet omförmåla.

Arméförvaltningens Intendentsdepartement, som häröfver afgifvit infordradt underdånigt utlåtande, har deri anfört, att då, på sätt Revisorerna äfven uppgifvit, Arméförvaltningen, enligt det åberopade nådiga brefvet den 1 Juni 1877, icke egt rättighet utlemna sängklädespersedlar och handdukar till annat manskap än det, som varit i baracker förlagdt, så hade det i revisionsberättelsen omförmålda förhållandet här af blifvit en naturlig följd. I departementets tanke borde icke heller framgent till begagnande i tält utan bottnar utlemnas de egentliga sängklädespersedlarne, såsom madrass- och putvar, enär dessa persedlar under sådana förhållanden lätteligen kunde taga skada, hvaremot filter och handdukar icke i någon synnerlig mån syntes lida deraf, att de begagnades i tält. Med afseende härå, och enär det å riksstatens 4:de hufvudtitel uppförda förslagsanslaget å 50,000 kronor till underhåll af sängkläder m. m. på mötesplatserna hittills årligen lemnat öfverskott, som dock i anseende till anslagets natur ingått till statsverket, hade departementet ansett sig böra härom hos Eders Kongl. Maj:t göra underdånig anmälan, för den händelse Eders Kongl. Maj:t skulle, på grund af Revisorernes förevarande framställning, tackas lemna departementet bemyndigande att, i den mån ifrågavarande anslag dertill lemnade tillgång, uppköpa och utlemna filter samt handdukar äfven till manskap, som förlägges i tält.

Riksdagen, som icke ansett sig böra ingå i bedömandet, huruvida samtliga de af Revisorerna omförmålda persedlar lämpligen böra anskaffas till utlemnande åt jemväl den del af beväringmanskapet, som

är förlagd i tält utan bottnar, har dock af Arméförvaltningens anförda utlåtande funnit sig kunna antaga, att sådant manskap utan allt för stora kostnader bör kunna förses åtminstone med filter och handdukar.

På grund häraf får Riksdagen anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes bemyndiga Arméförvaltningen att, i den mån anslaget till underhåll af sängkläder m. m. på mötesplatserna dertill lemna tillgång, uppköpa och utlemna filter samt handdukar äfven till det manskap, som förlägges i tält.

Statens jernvägstrafik.

Sedan Kongl. Maj:t genom nådigt bref den 22 Augusti 1855 förordnat, att de för statens jernvägsbyggnader erforderliga materialier, instrumentier och andra effekter, som från utlandet komme att för nämnda byggnaders räkning införskrifvas, finge tullfritt i riket införas, men fråga i ett särskildt fall uppstått, huruvida detta medgifvande vore fortfarande tillämpligt äfven för den del af samma slags effekter, som konsumerades och därför fortfarande behöfde anskaffas för de färdiga stambanornas och materielens underhåll samt trafikens drift, hade, enligt hvad Revisorerne omförmåla, Kongl. Maj:t den 13 Februari 1863, i anledning af underdånig framställning från dåvarande chefen för statens jernvägsbyggnader, förklaradt att, i öfverensstämmelse med hvad redan genom Kongl. brefvet den 22 Augusti 1855 blifvit medgifvet, någon tull för de till statens jernvägsbyggnader behöfliga materialier, instrument och andra effekter, som från utrikes ort inkomme, tills vidare icke skulle erläggas.

Om äfven den minskning i inkomster för tullverket, som genom den sålunda medgifna tullfriheten föranledes, ej kunde vara af så synnerligt stor betydelse, innebure dock den samma, efter Revisorerne förmenande, ett frångående från den på senare tider omfattade åsigten, att hvarje inkomstbringande statsinstitutions inkomster borde, så vidt möjligt vore, oafkortade till den samma ingå, en åsigt, som noga iakttagits vid ordnandet af postverkets inkomster af tjensteförsändelser. Men oafsedt denna omständighet hade Revisorerne velat framhålla att, för så vidt Revisorerne inhemtat, flera väsentliga olägenheter varit en följd af ifrågavarande tullfrihet. Sålunda hade vid uppgörandet af kontrakt om leverering för jernvägstrafikens behof af utrikes tillverkade förbrukningsartiklar, angående hvilkas pris öfverenskommelse förut varit träffad, olika meningar emellan Trafikstyrelsen och leverantören uppstått om huruvida i det öfverenskomna priset varit inberäknad den på

dylika artiklar enligt tulltaxan belöpande tullavgift eller icke; och då, enligt hvad ofta egt rum, reparationer af enskilda jernvägars materiel utförts vid statens reparationsverkstäder, hade vidlyftiga uträkningar måst göras för beräkning af den tull, som af de enskilda jernvägarne skolat erläggas för de vid reparationerna använda, af staten tullfritt importerade effekter och förbrukningsartiklar. Med afseende härå hade Revisorerna velat uttala den åsigt, att för samtliga de artiklar, som för statens jernvägars behof intoges, borde erläggas tullavgifter i enlighet med gällande tulltaxan, helst Revisorerna ansåge det vara med god ordning öfvensstämmande, att i allmänhet dylika undantag från berörda taxa, så vidt möjligt vore, undvekes.

Beträffande Revisorernes omförmälda framställning har Styrelsen för statens jernvägstrafik, ehuru åtskilligt kunde vara att erinra vid hvad Revisorerna i sin motivering anført om principen för statsinkomsternas vederbörliga fördelning på olika statsinstitutioner och denna princip's tillämpning i afseende på statens jernvägstrafik samt om de olägenheter, som ansåges vara förknippade med banornas nuvarande undantagsställning, endast anført, att erläggandet af tull väl komme att förorsaka en höjning af statens jernvägstrafiks utgifter med några tusental kronor, men icke till den grad inverkade på statsbanornas hushållning, att någon gensaga mot upphörandet af tullfriheten kunde med skäl från styrelsens sida göras.

Riksdagen, som delar Revisorernas åsigt derom att undantag från gällande tulltaxa böra, såvidt möjligt är, undvikas, får med afseende härå och då, enligt hvad Trafikstyrelsen meddelat, någon giltig anledning till ifrågavarande tullfrihets bibehållande icke förefinnes, i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes förordna, att den genom nådiga brefven den 22 Augusti 1855 och den 13 Februari 1863 särskildt medgifna tullfrihet för de varor och effekter, som för statens jernvägars behof från utlandet införas, må för framtiden upphöra.

Kongl. Teatrarne.

Med förmälan att vid räkenskapen för de Kongl. teatrarne vore fogad afskrift af en utaf Eders Kongl. Maj:t för teatrarne fastställd stat för spelåret 1880—1881, i hvilken stat vore upptagna lönebeloppen för de vid teatrarne anstälde tjänstemän, men att den öfriga personalens aflöning vore inbegripen i särskilda, för de olika teaterafdelningarne upptagna slutsummor, hade 1882 års Revisorer anmärk, att för granskning af utgifterna till denna senare personals aflöning räkenskapen

bort vara åtföljd af bestyrkta transsumt af kontrakt och direktionsbeslut, innefattande bestämmelser härutinnan, hvilket dock icke vore förhållandet, oaktadt Kammarrätten för flera år tillbaka anmodat direktionen förständiga redogöraren att vidtaga rättelse i detta hänseende. I häröfver afgifvet underdånigt utlåtande hade teaterdirektionen förklarat, att direktionen ansett sig hvarken kunna förständiga redogöraren att taga afskrift af ett antal af flere hundra kontrakt, hvilka icke ens alla vore efter formulär upprättade, utan af vidt skildt innehåll sins emellan, eller bekosta särskild personal vid kansliet för verkställande af ett arbete, som direktionen för sin del funnit så mycket mindre erforderligt, som de till Kammarrätten ingående, månatligen uppgjorda aflöningslistor, de der vore försedda med direktionsens bestyrkande rörande deras öfverensstämmande med kontrakten, innehölle detaljerade uppgifter i afseende å de lönebelopp, som tillkommit hvar och en af de vid de Kongl. teatrarne anställda personer. Då denna fråga förekom vid nästlidna års riksdag, hade Stats-Utskottet yttrat, att Utskottet visserligen förestälde sig, att det af Revisorerna föreslagna fullständigandet af verifikationerna till förevarande räkenskaper både vore nödvändigt för räkenskapernas noggranna granskning och skulle kunna åstadkommas med mindre omgång än teaterdirektionen förutsatte; men då antagas kunde, att den outredda frågan om teaterförvaltningens ordnande framdeles under samma riksdag komme att vinna sin lösning, hemställde Utskottet, att Riksdagen måtte vid hvad i ärendet förekommit låta bero; och beslöt Riksdagen i öfverensstämmelse med Utskottets öfvermålade hemställan. Vid granskningen af 1881 års räkenskaper hade Revisorerna funnit, att förut anmärkta ofullständighet i afseende å verifierandet af teaterpersonalens aflöning jemväl för detta år förefunnes; och enär ovissst vore, huru vida icke båda eller endera af de Kongl. teatrarne komma att för längre eller kortare tid fortfarande såsom stasinstitution förvaltas, hade Revisorerna för sådan händelse ansett rättelse i förenämnda afseende vara att önska. I anledning häraf, och då Revisorerna, hvilka erhållit tillgång till en stor del af de med teaterpersonalen uppgjorda kontrakt och funnit dessa med ytterst få undantag upprättade å tryckta formulär, i allt fall delade den af Stats-Utskottet uttalade åsigt derom, att den ifrågasatta åtgärden borde kunna utan synnerlig omgång åvägbringas, hade Revisorerna velat å nyo framställa den af så väl Kammarrätten som af 1882 års Revisorer gjorda erinran derom, att vid teatrarne räkenskaper borde fogas transsumt af kontrakt och direktionsbeslut, innefattande bestämmelserna angående aflöningen åt den del af

teaterpersonalen, hvilkens löneförmåner icke utginge efter förut fastställd stat.

I afgifvet underdånigt utlåtande har direktionen öfver de Kongl. teatrarne anfört, att direktionen icke funne verifierandet af teaterpersonalens aflöning vara ofullständigt därför, att kontrakten eller utdrag derur icke vore räkenskapen bilagda, ty samtliga aflöningslistor vore försedda med direktionens utbetalningsordres, hvilket måste anses innebära, att alla de å listorna upptagna aflöningsbeloppen öfverensstämde med hvad kontrakten innehölle, hvilket icke ens i ringaste mån kunde anses mera bestyrkt eller säkrare verifieradt genom utdrag af de likaledes af direktionen underskrifna kontrakten, då betydelsen af direktionens underskrift ju vore enahanda i båda hänseendena. Vid sådant förhållande, och då dels fullständiga afskrifter af, dels utdrag ur inalles öfver trehundra kontrakt icke kunde verkställas med för kansliet tillgängliga, förut fullt sysselsatta ordinarie arbetskrafter, utan särskilda sådana i så fall måste användas för en kostnad, som icke kunde beräknas lägre än minst ett hundra kronor, ansåge direktionen sig icke kunna, i strid med Eders Kongl. Maj:ts i skrifvelse af den 29 Juni nästlidet år direktionen meddelade nådiga befallning att iakttaga all den sparsamhet i förvaltningen, som af omständigheterna medgäfves, på eget ansvar och utan Eders Kongl. Maj:ts särskilda nådiga befallning ådraga teateranslaget en utgift, som direktionen enligt sin ofvan framhållna åsigt icke kunde annat än finna öfverflödig.

Af hvad sålunda blifvit anfördt framgår, att så väl Kammarrätten för flera år tillbaka som Riksdagens revisorer vid de två senaste revisionsförrättningarne gjort framställningar om, att vid de Kongl. teatrarne räkenskaper borde till ledning vid granskning af utgifterna fogas transsumt af sådana kontrakt och direktionsbeslut, som utvisa löneförmånerna för den del af teaterpersonalen, hvilkens löner icke finnas upptagna i den räkenskapen bilagda aflöningsstaten, men att, oaktadt dessa förnyade framställningar, teaterdirektionen icke funnit sig böra tillmötesgå den uttalade önskan om räkenskapernas fullständigande med ifrågavarande handlingar. På grund häraf, och då direktionens uttalande derom att den till 100 kronor beräknade utgiften för den äskade åtgärdeus vidtagande icke vore förenlig med den direktionen gifna befallning att iakttaga all möjlig sparsamhet icke torde förtjena afseende, får Riksdagen i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes anbefalla direktionen öfver de Kongl. teatrarne att låta vid teatrarne räkenskaper foga transsumt af kontrakt och direktionsbeslut,

innefattande bestämmelserna angående aflöningar åt den del af teaterpersonalen, hvilkens löneförmåner icke utgå efter förut fastställd stat.

Enligt hvad Revisorerna i slutet af revisionsberättelsen omförmäla, hade af 1871 års Statsrevisorer gjorts erinran derom att, ehuru, jemlikt Kongl. cirkulärbrefven den 14 Augusti 1841 och den 13 Maj 1859, vid början af hvarje revision af statsverket till Revisorerna skulle öfverlemnas de vid föregången lämplig tid så väl från Statskontoret som alla öfriga förvaltande verk till Eders Kongl. Maj:t ingifna underdåniga berättelser om tillståndet och styrelsen af de under deras förvaltning stående delar af statsverket de år, för hvilka afslutade räkenskaper vid samma revision företeddes, dylika redogörelser från en del myndigheter likväl icke blifvit till Revisorerna insända. I anledning deraf hade Kongl. Maj:t genom nådigt beslut den 1 December 1871 öfverlemnadt åt cheferne för de särskilda statsdepartementen att, hvardera för sitt departement, der någon under departementet lydande embetsmyndighet eller inrättnings styrelse, som borde berättelse af omförmälda beskaffenhet årligen afgifva, funnes hafva sin skyldighet härutinnan åsidosatt, meddela vederbörande den erinran, som ansåges af omständigheterna påkallad. I den år 1872 af Revisorerna afgifna berättelsen hade anmälts, att, oaktadt berörda föreskrift, dylika berättelser saknats från 29 uppräknade verk och inrättningar. För så vidt af de vid 1872 års revisionsberättelse fogade utlåtanden från vederbörande verk och inrättningar öfver Revisorernes samtliga då gjorda framställningar kunde inhemtas, hade i anledning af samma års Revisorers förenämnda anmälan yttranden inkommit från allenast 13 af de uppräknade myndigheterna. Af dessa förklarade tre, att de icke ansåge sig skyldiga att afgifva berättelser af ifrågavarande beskaffenhet, tre att de skulle för framtiden ställa sig föreskrifterna i ofvannämnda cirkulärbref till efterrättelse, och de öfriga, att de afvaktade närmare föreskrifter från Eders Kongl. Maj:t i ämnet. Några vidare åtgöranden i detta ärende syntes emellertid icke af 1872 års Revisorers berörda framställning hafva föranledts.

Sedan härefter, med anledning af hemställan, som gjorts af 1874 års Revisorer, Riksdagen i underdånig skrifvelse den 21 Maj 1875 anhållit, att Eders Kongl. Maj:t måtte anbefalla vederbörande verk och inrättningar att vid de berättelser, som af dem för statsrevisionen afgåfves, foga räkenskapssammandrag, affattade i samma form, som i berät-

telsen angående näst föregående statsrevision begagnats, förordnade Eders Kongl. Maj:t genom nådigt cirkulär den 16 Juni 1875, att samtliga penningeförvaltande verk och inrättningar skulle vid de berättelser, som af dem för statsrevisionen afgåfves, foga räkenskapssammandrag, affattade på sätt Revisorerna och Riksdagen hemställt. Slutligen hade 1878 års Revisorer anmärkt, att de i förenämnda Kongl. cirkulär den 13 Maj 1859 och den 16 Juni 1875 meddelade föreskrifter angående samtliga penningeförvaltande verks och myndigheters åliggande att i och för revisionen af statsverket dels afgifva berättelser angående tillståndet och styrelsen af de under hvarje dylikt verks eller inrättnings förvaltning ställda delar af statsverket, dels ock dervid foga i vederbörlig ordning uppställda räkenskapssammandrag endast af ett jemförelsevis ringa antal myndigheter iakttagits. Med hänvisande till den i början af revisionsberättelsen intagna uppgift å de verk, inrättningar och myndigheter, från hvilka emottagits berättelser för revisionsåret öfver förvaltningen af de till deras förfogande ställda medel, hafva nu Revisorerna, då, oaktadt omförmälda framställningar och föreskrifter i förevarande ämne, ett stort antal berättelser, som bort till statsrevisionen öfverlemnas, icke kommit den samma till handa, velat fästa Riksdagens uppmärksamhet å önskvärdheten af, att åtgärder vidtagas, ländande derhän, att de i detta afseende meddelade föreskrifter måtte af rikets samtliga penningeförvaltande verk och inrättningar iakttagas.

De till ett antal af tretiotre uppgående verk och inrättningar, från hvilka, på sätt Revisorerna anmärkt, berättelser icke blifvit i föreskrifven ordning insända, hafva afgifvit infordrade underdåniga yttranden, af hvilka inhemtats, att största delen af berörda verk och inrättningar komma att för framtiden iakttaga rättelse i det anmärkta förhållandet. Af åtskilliga utlåtanden har emellertid framgått, att flera myndigheter, hvilka icke funnit sig vara att hänföra till de penningeförvaltande verken, ansett de i omförmälda nådiga cirkulär intagna föreskrifter icke afse dem. Då emellertid skyldigheten att, på sätt cirkuläret den 16 Juni 1875 föreskrifver, afgifva räkenskapssammandrag för att statsrevisionen tillställas, utan tvifvel torde åligga alla de verk och inrättningar, hvilka åtnjuta statsanslag, och för hvilkas medelförvaltning alltså i Revisorernas berättelse redogöres, samt då, äfven om från åtskilliga institutioner berättelsen angående förvaltningen icke må kunna omfatta annan verksamhet än den, som af räkenskaperna kan inhemtas och bedömas, likväl i de flesta fall särskilda meddelanden utöfver hvad räkenskaperna innehålla torde vara för statsrevisionen af vigt och intresse, får Riksdagen, med anledning af hvad sålunda före-

kommit, underdånigst anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes meddela föreskrifter, hvarigenom alla verk och inrättningar, hvilka åtnjuta statsanslag, och hvilkas räkenskaper öfverlemnas till granskning af Riksdagens Revisorer, må åläggas att, på sätt och i den ordning Kongl. cirkulärbrefven den 14 Augusti 1841, den 13 Maj 1859 och den 16 Juni 1875 bestämma, insända för statsrevisionen afsedda berättelser och räkenskapssammandrag.

Med undersätlig vördnad:

Stockholm den 11 Maj 1884.

N:o 54.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 Maj 1884
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående försäljning af kronolägenheten Låstads qvarnstensbrott i Bergs socken och Vadsbo härad af Skaraborgs län.

(Stats-Utskottets Utlåtande N:o 19.)

Till Konungen.

I öfverensstämmelse med de föreskrifter som i Kongl. skrifvelsen den 16 Mars 1824, kungjord genom Kammarkollegii cirkulär den 14